

není spisem po částech vydávaným, jež činí celek o sobě (odst. 2 téhož §). Napadený rozsudek nezaujímá stanovisko, že tiskopis, o nějž tu jde, je rázu v 2. odstavci posléze citovaného ustanovení zákona předpokládaného, nýbrž nepřiznává tiskopisu »K.« povahu periodického tiskopisu jediné proto, že nevychází »alespoň jednou za měsíc« ve smyslu 1. odstavce § 7 zák. o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. z. z roku 1863, když v měsících červenci a srpnu vůbec nevychází. Rozsudek přehlíží, že § 7 posléze citovaného zákona nestanoví určitou dobu, po kterou musí býti tiskopis »alespoň jednou za měsíc, třeba i v období nestejném« vydáván, má-li býti pokládán za periodický tiskopis, a že zejména neustanovuje, že za periodický tiskopis je pokládati jen ten, který vychází aspoň po dobu jednoho roku, a to alespoň jednou za měsíc. I tiskopis, jenž má, jak je na něm uvedeno, vycházeti jen po dobu několika měsíců alespoň jednou za měsíc, je po tuto dobu pokládati za periodický tiskopis podle § 7 posléze zmíněného zákona, nejde-li o případ v 2. odstavci tohoto § uvedený, jenž tu, jak rozsudek zřejmě předpokládá, nepřichází v úvahu. Z toho, co uvedeno, vysvítá, že zmíněný tiskopis slušelo pokládati za periodický tiskopis po dobu, pokud měl vycházeti alespoň jednou za měsíc, t. j. po dobu od 1. ledna 1935 do konce června 1935. Poněvadž pak inkriminovaný článek byl dle skutkového zjištění rozsudkového uveřejněn v čísle 2. ročníku 1. zmíněného tiskopisu ze dne 15. února 1935, je zřejmo, že tu šlo o zprávu uveřejněnou v tiskopise, jež je pokládati za periodický tiskopis. Dlužno-li však pokládati posléze zmíněné číslo uvedeného tiskopisu za číslo periodického tiskopisu, odpovídá podle § 4 zák. ze dne 30. května 1924, čís. 124 Sb. z. a n., ve znění citované vyhlášky ministra spravedlnosti za případné zanedbání povinné péče v tomto případě, t. j. za případné zanedbání takové pozornosti, při jejímž povinném užití nebyla by bývala inkriminovaná zpráva pojata do tohoto tiskopisu, tehdejší odpovědný redaktor tohoto tiskopisu.

Čís. 5707.

»Více lidí« podle § 14, čís. 1 zákona na ochranu republiky pobuřuje i ten, kdo věc, která pobuřuje svým vzhledem (povahou), postupně sděluje nebo činí pozorovatelnou více osobám, byť i nebyly zároveň přítomny.

(Rozh. ze dne 8. října 1936, Zm I 856/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 14. května 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 14, čís. 1 zák. na ochr. rep.

Z d ů v o d ů:

Nalézací soud poukazuje na okolnost, že stěžovatel obraz Hitlerův pověsil přímo proti dveřím, poněvadž chtěl, aby jej i jiní viděli, a že tak učinil přes to, že dobře věděl, že programem Hitlerovy strany je i sjed-

nocení Němců v Československé republice usídlených s Němci v Německé říši. Při poukazu na výpověď svědka P. má zřejmě na mysli i jeho údaj, že, když stěžovatele žádal, aby obraz odstranil, stěžovatel prohlásil, že si tam pověsí ještě více obrazů Hitlerových.

Více lidí pobuřuje (§ 14, čís. 1 zák. na ochr. rep.) i ten, kdo věc, která svým vzhledem (povahou) pobuřuje, postupně sděluje nebo činí pozorovatelnou více osobám, byť i nebyly zároveň přítomny. Pověsil-li stěžovatel obraz Hitlerův v kuchyni, do které podle zjištění rozsudku skutečně přišli a obraz viděli (kromě členů rodiny stěžovatelovy) cizí lidé H. a G. se ženou, P. a P-ová, je nepochybné, že čin byl v souzeném případě spáchán třeba ne »před více lidmi« jak stojí v rozsudku, přece pobuřováním »více lidí« po rozumu § 14, čís. 1, al. 3 zák. na ochr. rep. To by již stačilo ke skutkové podstatě podle § 14 čís. 1 cit. zák., i kdyby ani nebylo ještě dalšího zjištění rozsudku, že stěžovatel nemohl přece zabrániti, aby do kuchyně nevstupovali a obraz neviděli i další osoby, jako poštovní poslové, veřejní poslové, podomní obchodníci, žebráci a pod.

Že i okolnost, že tyto osoby mohly do místnosti vstoupiti a obraz spatřiti, stačí pro pojem veřejnosti ve smyslu § 14, čís. 1 zák. na ochr. rep., vyplývá ze čtvrtého odstavce důvodů rozh. č. 5382 Sb. n. s., které rozsudek nesprávně nevykládá.

Je sice pravda, že napadený rozsudek výslovně nezjišťuje, že oslava Hitlerova vyvěšením jeho obrazu byla v konkrétním případě ve vztahu k územnímu programu strany Hitlerovy (č. 5004 Sb. n. s.); než rozsudek tuto okolnost zřejmě předpokládá, jak zřejmo z konce jeho důvodů. Zdůrazňuje-li tu rozsudek, že obžalovaný, který sám říká, že je ctitelem Hitlerovým a tudíž se Hitlerem blíže zabýval, zná jeho program, pokud jde o sjednocení všech Němců v německé říši (pokud je tedy namířen proti ústavní jednotnosti našeho státu), a vyzvedá, že obžalovaný věděl, že tato okolnost je i jiným lidem všeobecně známa, a že se při pohledu na obraz říšského kancléře vzbudí v divácích představa o onom bodu programu, a že takto budou pobuřování ve smyslu § 14, čís. 1 zák. na ochr. rep.; uvádí-li na konci, že obžalovaný musel počítati s tím, že i jiní lidé obraz uvidí (a tedy vzbudí se u nich představa onoho programu); a říká-li rozsudek posléze, že obžalovaný zřejmě tomu chtěl, je nepochybné, že rozsudek má na mysli, že obžalovaný chtěl, aby diváci při pohledu na obraz onu představu programu měli, čímž je dán vztah vyvěšení obrazu k onomu územnímu cíli Hitlerovy strany.

Čís. 5708.

Pojem »veřejného úředníka« v smysle §§ 393, 394, 461 tr. zák.

Verejným úradníkom v smysle § 461 tr. zák. je i ten, kto nie je vo verejnoprávnom pomere podľa služebnej pragmatiky, koná však z príkazu a poverenia príslušnej vrchnosti úkony verejného úradníka.

K pojmu »nepravý klúč« v smysle § 336, čís. 4 tr. zák.